

ஒரு குறள் ஒரு நூல்

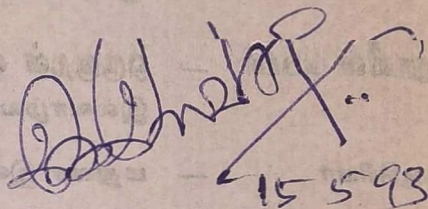
3

மதுரை இளங்குமரனார்

ஒருகுறள் ஒருநூல்

3. “இல்வாழ்வான் என்பான்”

15593

இரா. இளங்குமரன்

செல்வம் பதிப்பகம்

இராமன் தெரு, திருநகர்

மதுரை-625 006

நூல் விளக்கம்

- நூலின் பெயர் — ஒருகுறள் ஒருநூல்—
இல்வாழ்வான் என்பான்
- ஆசிரியர் — மதுரை இளங்குமரனார்
- மொழி — தமிழ்
- தாள் — 11.6 அபிரை (கி.கி)
- வெளியீடு — 1992 செப். முதற் பதிப்பு
- நூல் அளவு — 18.5×12.5 நூற்று மாத்தம் (செ.மீ)
- அச்சு — 10 புள்ளி
- அச்சகம் — மூவேந்தர் அச்சகம், சென்னை-600 014
- பக்கம் — 32
- படிகள் — 1000
- விலை — உருபா. 4.00
- உரிமை — ஆசிரியரிடே
- வெளியீடு — செல்வம் பதிப்பகம்
இராமன் தெரு
திருநகர், மதுரை—6

ஒருகுறள் ஒருநூல்

திருக்குறள், 'கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டியது' எனவும், 'அணுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டியது' எனவும், 'திணையளவு போதாப் பனிநீர் பனை வளவு காட்டுவது ஒப்பது' எனவும் பாடு புகழ் பெற்றது.

திருக்குறள் ஒவ்வொரு பாவும் ஒரு நூலாகும் தன்மையது. அவ்வளவு விரிபொருளது; காதம் மணக்கும் மணத்தைக் கடுகாக்கி வைத்தாற் போன்றது. 'அறிதோறும் ஆறியாமை' காண வைத்து, 'நவில்லதோறும் நூல் நயமாகி', 'தொட்டணைத் தூறும் மணற்கேணி'யாம், 'நுண்மாண் நுழை' புலத்தினது. இதனால், மிக விரிந்துபடாமல் ஒருரொத்த அளவால் (32 பக்க அளவில்) நாற்பது நூல்கள் ஒருவரிசையாய் வெளிப்பட உவ்வன. அவ்வரிசையில் மூன்றாம் நூல் இஃதாகும்.

நூல்வளம் வேண்டும் குறள்கள் தெளிவு செய்யப்பட்டுள்ள இந்நூலைக் காண்பாரும், தாம் கருதும் குறள், ஐயம், வினக்கம் ஆயன பற்றி எழுதினும் தக்கவாறு போற்றிக் கொள்ளப்படும்.

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை”

என்னும் குறட்பாவுக்குப் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரையும் புத்துரைகாரர்கள் உரையும் இருவேறு திறமாய் இயலுதல் வெளிப்படை. இதனை இருபாலும் ஆய்ந்து, எடுத்துக்காட்டும் இயலறமும் தேர்ந்து, வள்ளுவ வழிப் பொருள் ஈதே எனத் தெளிவிக்கும் ஆய்வு ஈதாம்.

இதனைத் திருமணப் பரிசாக முந்துற வெளியிடத் தூண்டலும் துலங்கலுமாய் அமைந்த நெய்வேலி செயற் பொறியாளர் மு. அறவாழியார் தமிழரசியார்க்கும் அவர்கள் செல்வங்களுக்கும் நனிநன்றியன்.

அடுத்து “அல்லல் அருளாள்வார்க்கு இல்லை” என்னும் குறள் விளக்கம் வெளிப்படும்.

பாவாணர் ஆய்வு நூலகம்,

தமிழ்த் தொண்டன்,

திருநகர், }
மதுரை-6 }

இரா. இளங்கமரன்
29-7-1992

ஒருகுறள் ஒருநூல்

“இல்வாழ்வான் என்பான்”

இல்வாழ்க்கை என்னும் அதிகாரத்தின் முதற்குறள்,

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை”

என்பது.

அறவாழ்வு

இறை வணக்கம், வான்சிறப்பு, நீத்தாரி பெருமை என
மூன்று அதிகாரங்களை முதற்கண் கூறிய திருக்குறள்,
நான்காம் அதிகாரமாக அறன் வலியுறுத்தல் என்பதைக்
கூறியது.

அவ்வதிகாரத்தின் இறுதி இரு குறள்கள்,

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்”

என்றும்,

“செயற்பால தோரும் அறனே”

என்றும் கூறின. அதன் மேல் வினக்கமே ‘இல்வாழ்க்கை’
என்று உணருமாறு,

“அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை”

என்று இல்வாழ்க்கையின் ஒன்பதாம் பாடல் கூறிற்று. இவற்றால் அறத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் நிலைக்களமும் இல்வாழ்க்கையே என்பது தெளிவாகும். அத்தகைய அறவாழ்வைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கும் “இல்வாழ்வான் என்பான்” என்னும் முதற் பாடல், பல்பல சிக்கல்களுக்கு இடமாக இருந்து வருதல் குறளறிந்தோர் அனைவரும் அறிந்ததேயாம்.

சிக்கல்

“இக்குறள் சுட்டும் மூவர் எவர்?”

இதுவே சிக்கல்!

திருவள்ளுவர் காலத்தில் இம்மூவர் எவரெவர் என்பது தெள்வு பெற எவராலும் அறியப்பட்டதாக இருந்திருக்கலாம்! இல்லாக்கால்,

“வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று”

எனச் சுட்டிக் காட்டியோ,

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்”

என விரித்துக் கூறியோ வைத்தது போல வைத்திருப்பார். அவ்வாறு சொல்லாமல் ‘மூவர்’ என்று கூறியது, ‘முப்பழம்’ என்பது போலவும், ‘முத்தமிழ்’ என்பது போலவும், ‘மூவேந்தர்’ என்பது போலவும் அம் ‘மூவர்’ இவர் எனக் கற்பார்க்குத் தெளிவாக இருந்தமையால் விரித்துக் கூறினார் அல்லர். அடுத்த இரண்டு பாடல்களிலும் இவர் இவர் என விரித்துச் சொல்வதை அறிவார் இதனைத் தெரிவார்.

மூவர்—உரைகள்

இனி இம் மூவர் என்பாள் பிரமச்சரியத்தர், சந்நியாசர், வானப்பிரத்தர் என்னும் மூவகையர் எனப் பரிமேழைகள் முதலாய பல உரையாசிரியர்கள் கூறினர்.

அவர்கள் கூறிய மூவரும், தமிழ் நெறி வகையர் அல்லர்! தமிழ் நெறிப்பட்டோர் இல்லறத்தரும், இல்லறம் சிறந்து தின்ற பின்னை நாளில் துறவரும் ஆகிய இரு நிலைப்பட்டாரே ஆவர். ஆதலால் இல்லற இயல், துறவியல் என ஈரியல்களே உரியன. திருக்குறள் அறத்துப்பால் இல்லறவியல், துறவறவியல் என வகுக்கப்பட்டுள்ளமையே இதற்குச் சான்றாம். பரிமேலழகர் முதலியோர் கூறுவது போல 'நால்வகைப் பாட்டினர்' தமிழ் நூல்களின் வழியர் அல்லர்; அவர் வடமொழி வழியர்; ஆதலால், அவர்கள் இங்குக் கூறப்பட்டார் எனல் பொருந்தாதாம்.

தடை—விடை

இனி அடுத்த பாடலில், "துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்வான் என்பான் துணை" என்பதில் துறந்தார் என எண்ணப்படுதலால் பிரமச்சரியர், சந்நியாசர், வானப்பிரத்தர் என்பாரை இங்கே சுட்டினார் எனல் அறவே பொருந்தாமல் ஒழிகின்றது.

மேலும், முதற் பாடலில் உள்ள மூவர் என்பது, அடுத்து வரும் பாடலில் உள்ள துறந்தார், துவ்வாதார், இறந்தார் என்னும் மூவரையேயாம் என்றாரும் உளர். முதற் பாடலில் மூவர் எனத் தொகை குறித்து, வரும் பாடலில் அவர் இவர் என வகை குறிக்கும் முறை திருக்குறள் அறியாதது. அப்படி ஒரு சான்று காட்டற்கு இல்லை. அப்படிக்கூறல் வள்ளுவர்கருத்தாக இருந்திருப்பின்,

"துறந்தாரும் துவ்வாதவரும் இறந்தாரும்
கூறிய அம்மூவராம்"

என்பது போலக் கூறியிருப்பார்.

"எழுத்தெனப் படுப

அகர முதலனகர இறுவாய்

முப்பஃ தென்ப

சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே"

என்று கூறிய தொல்காப்பியம்,

“அவைதாம்,
 குற்றிய விகரம் குற்றிய லுகரம்
 ஆய்தம் என்ற,
 முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன”

என்று, தொகையும் வகையும் கூறுவது போலக் கூறியிருப்பார்.

ஒரு பாடற் பொருளை அதன் அளவிலேயே முடித்துக் கூறுதலை திருக்குறள் முறையாதல் 1330 குறள் வழிபாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். அடுத்த பாடற்குக் கொண்டு கூட்டும் யாப்பியல் (சூளகம்) குறளுக்கு இல்லை என்பதால் இரண்டாம் பாடலில் வரும் துறந்தார் முதலிய மூவர் அவர் என்னல் பொருந்தாதாம்.

வேறு பல பொருள்கள் :

இனி, மூவராவார் ‘முவேந்தர்’ என்றும், ‘அரசர் அமைச்சர் ஒற்றர்’ என்றும், ‘அன்பர் நண்பர் அறிவர்’ என்றும், ‘பெற்றோர் மனைவி மக்கள்’ என்றும், ‘தாய் தந்தை தாரம்’ என்றும் இன்ன பலவாறாக உரைகள் கிளர்ந்துள்ளன; இன்னும் கிளர்ந்தும் வருகின்றன.

அன்பும் நண்பும் உறவும் கொடையும் ஒற்றை வழிப்பாதைகள் அல்ல. அவை இரட்டை வழிப்பாதைகள் இருபாலும் கொண்டும் கொடுத்தும் இணைதவிலேதான் நீடிக்கும்; வளரும்; நிலைபெறும்; இல்லாக்கால் படிப்படியே குன்றும்; குறையும்; இல்லா தொழியும். அவ்வகையில் இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்புக்கும் சீர்மைக்கும் எவர் அடிப்படையரோ அவரை அவனைத்துக் கொண்டு அவர்தம் ஒப்புதலும் உறுதுணையும் அமைய இவ்வாழ்க்கை நடத்துதலை இனிமையும் நயனும் கூடியதாக-பலருக்கும் எடுத்துக்காட்டாம் இயல்பினதாக-இருக்க முடியும்.

சில கூடர்கள் :

1. இவ்வறவியவின் முதல் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டது இது.
2. முதற்பாடலாகக் கூறப்பட்டதும் இது.

3. இதில் வெறமனே 'மூவர்' 'என்னாமல்' 'இயல்புடைய மூவர்' எனப்பட்டது எண்ணற்கு உரியது.
4. 'நின்ற துணை' எனப்பட்டதும் கருத வேண்டும்.
5. 'நல்லாற்றில் நின்ற துணை' என விளக்கம் தந்து கூறப்பட்ட தும் நோக்க வேண்டும்.

இவற்றை எண்ணுதல் இக்குறளில் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூவர் 'இவர்' என்பதைத் தெளிவாகக் காண உதவும்.

இயல்பு :

இவ்வாழ்க்கையில் எடுத்த எடுப்பில் கூறப்பட்ட இவர்கள் அவ் வில்வாழ்க்கை சீருற நடாத்துதற்கு இன்றியமையாதவர் என்பது வெளிப்படையாக. அவரைப் போற்றல் தலையாய கடமை என்பது தெளிவு. ஆம்மூவரும் அயலிருப்பார் அல்லர்; இயல்புடையர் என்பது உறுதி. இவ்வாறே, 'இயல்பினான் இவ்வாழ்க்கை வாழ்பவன்' (41) என இதே அதிகாரத்தில் கூறுதலும் எண்ண வேண்டுவது.

நிலை பேறு :

நின்ற துணை என்பது நிலைபெற்ற துணை. காலவரையறையற்ற அல்லது காலமெல்லாம் நிலைத்த துணையாக எவருக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பாரித்த அளவில் மூவர் மூவராகக் கண்டாருள் பலர், உரைக்கு ஒத்து வாராமல் ஓடிவிடுவர் என்பது உறுதியாம்.

மூவர் ஆய்வு :

குடும்பத்தின் நிலை சிறக்க—இல்லறம் இனிது விளங்க— ஒரு கணவன், எவரிக்குத் துணையாக நிலைத்திருக்க வேண்டும் எனின், இறுதிக்கண் சுட்டப் பெற்ற 'பெற்றோர் மனைவி மக்கள்' 'தாய் தந்தை தாரம்' என்னும் இருவகை மூவருள் ஒரு வகையர்க்கே தரும் என்னும் ஒரு கருத்துக்கு முதற்கண் வரலாம். இவருள்ளும் ஒருவகையரை முடிவு செய்து காண்பதே அடுத்துத் தேரும் முறையாகும்.

மூன்று :

மூவர் என்றோ, 'மூன்று' என்றோ எண்ணித் தனித்தனி ஒன்று இரண்டு மூன்று என எண்ணிக்கையிட்டுக்கூறத்தக்கவராகவோ தக்கதாகதோ தான் இருத்தல் வேண்டும்.

மூன்று என்னும் எண்ணிக்கையில் பெற்றோர் என்னும் பன்மைப் பெயரோ, மக்கள் என்னும் பன்மைப் பெயரோ அடங்கி வாரா. இருவர் பெற்றோரை ஒருவர் எனவும், மக்கள் பலரை ஒருவர் எனவும் கூறின் எண் வழுவும் எண்ண வழுவும் ஆகிவிடும். ஆதலால், 'பெற்றோர் மனைவி மக்கள்' என்று மூவரைக் காட்டல் பொருந்தாது. மேலும் கணவன் இயல்பும் மனைவி இயல்பும் ஈரதிகாரங்களில் கூறிப் பின்னே மக்கட்பேறு வைக்கப்பட்டிருத்தலாலும் அம்மக்களுக்குப் பெற்றோர் செய்யவேண்டிய கடமை ஈதெனவும் அம்மக்கள் பெற்றோர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமை ஈதெனவும் ஆங்குக் கூறியிருத்தலாலும் மக்கள் இங்குக் கூறவேண்டிய தில்லையாம்.

மனைவி :

பெற்றோர், மக்கள் என்பன போல 'மனைவி என்பதும் பன்மை சுட்டாதோ எனின் வள்ளுவம் சுட்டாது' ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதே முப்பாவின் முடிந்த முடிபு. அப்பாலாம் செய்தியை முப்பாவில் சார்த்துதல் முறைபெறக் கற்றவர் வழியதன்றாம்.

“ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு”

என்றும்,

“பெற்றாற் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு”

என்றும்,

“வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி”

என்றும் வருவன பன்மனை வாழ்வை எண்ணத்தினும்
கொள்ளா மேன்மையுடையனவாம்.

இவற்றால் பெற்றோர் மனைவி மக்கள் என்பார் 'மூவர்'
ஆகார் என விலக்குதல் முறைமையாம்.

எஞ்சியிருப்பதாம் ஒன்று 'தாய் தந்தை தாரம்' என்னும்
மூவர் பற்றியதாம். அவர்தாம் வள்ளுவர் கூறும் இயல்
புடைய மூவரா என்பதை எண்ணி முடிவு செய்தல்
வேண்டும்.

ஆய்வு முறை :

ஒன்றற்கு உரிய விடையாகப் பலவற்றைக் கூறுங்கால்
ஒவ்வொன்றாகக் காரணம் சொல்லி விலக்கி, இறுதியது
தக்கது என முடிவு செய்யுங்காலும், அதனைப் பலதிறங்
களால் ஆய்ந்தே கொள்ளல் வேண்டும். மற்றவை பொருந்
தாமையால், இறுதியதே பொருந்தும் எனல் தேர்ந்த
முடிபாகாமல் குறையுடையதாகவே அமைந்து விடும்.
அதனால் ஒன்றை உறுதிப்படுத்த, ஆட்சி காட்சி ஆவணம்
என்னும் மூன்றன் துணையும் வேண்டும் என்று நம்மவர்
பண்டே உறுதிப்படுத்தியிருந்தனர். அவ்வகையில் இறுதியாய்
நின்ற மூவரை ஆய்தல் வேண்டும்.

இருவர்

குடும்பத்தின் மூவரை தந்தை தாய் ஆகிய இருவர்
என்பது எவரும் அறிந்தது. மகக்கருவைத் தந்த தந்தை
யரும், அக்கருத்தாங்கி ஆகியிருந்து உருத்தந்து திருத்தந்து
வளர்த்த தாயரும் 'குடும்ப முதல்' என்பதில் எவர்க்கே
ஐயம்?

வாழையடி வாழையெனக் குடும்பம் தொடர்ந்து
வருதற்கு மூல முதலாக இருந்த அத்தந்தை தாயரை
காப்பன காத்து, கடிவன கடிந்து, வளர்க்கும் வகையால்
வளர்த்து அறிவு நலமும் பண்பு நலமும் பெருக்கி மக்களை,

உலகுக்குத் தந்துள்ளனர். அப்பெற்றோர்க்கு ஒப்பாக உலகில்
எவரே சொல்லத் தக்கார்? பேணிப் போற்றத் தக்கார்?

பெற்றோர்

கருவுற்றிருந்த காலத்தும், மகப்பேற்றுப் போதிலும்,
குழந்தைகட்கு நோய் நொடி பற்றிய நாளிலும் தாய் பட்ட
பாடு தாளில் எழுதி அமையும் ஒன்றா? சொல்லில் சொல்லிக்
காட்டும் ஒன்றா?

சில ஆண்டுகள் பிள்ளை பிறக்காமையால், எத்தனை
கணவன் மனைவியர் நொந்து போயுள்ளனர்; மலையே,
கடலே, ஆறே, கோயிலே, குளமே என்று சுற்றி
வந்துள்ளனர். உண்ணா நோன்பும் உரையா நோன்பும்
மேற்கொண்டுள்ளர்!

மதியில்லாத வானம், மலரில்லாத பொய்கை, ஒவிய
மில்லாக்கூடம், கோயிலில்லா ஊர், குழந்தை இல்லாத வீடு
என எப்படி எப்படியெல்லாம் ஒப்புமை காட்டி இரங்கி
யுள்ளனர்.

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்மற்று
என்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறும் செய்யவாய்
மக்களைஇங் கில்லா தவர்”

என்று எத்தகைய வாரெல்லாம் ஏங்கியுள்ளனர்.

“புதல்வற் பெற்றனை இவணர்க்கு”

எனப் பதிற்றுப் பத்தின் வேந்தன் ஒருவன் இவ்வுலகோர்
நலத்துக்காக மகனைப் பெற்ற பேற்றைப் பேசுகின்றானே!
காட்டுவேடன் ஒருவன் அவன் வழிபடும் கடவுளை நோக்கி
வேண்டும் வேண்டுகலை,

“குன்றகி குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்”

எனப் பேசுகின்றதே சங்கப்பாட்டுள் ஒன்றாய் குறுந்தொகை-

‘முருகா! எனக்கொரு மகளைத்தா’ என்றல்லவோ வேண்டி நிற்கிறான்! மக்களில் ‘மகள்’ என்ன, ‘மகன்’ என்ன? அந்த வேற்றுமையறியா ‘மக்கட்பேற்’றைய; ‘புதல்வற்பேறு’ ஆக்கிய உரைக்காலமும் எய்திய தன்றோ!

‘‘தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்கி கெல்லாம் இனிது.’’

என்பதில் ‘தம் மக்கள்’ தாமே உளர்! தம் குடும்பத்து நன்மையினும் உலகுக்குமிட நன்மை தம் மக்களால் உண்டாக வேண்டும் என்று எண்ணும் பெற்றோரிதம் பெரும்பேறு எவ்வளவு உயர்ந்தது!

அப்பெற்றோரி குழந்தை நிலையில், வளர்நிலையில், கல்விநிலையில் மக்களுக்குச் செய்துள்ள பயன்கருதா உதவிப் பயன் கொண்ட மக்கட் பிறப்பிகளின் கடன் என்ன? அவர்கள் தம்மைப் போற்றிய அளவிலும் மிகுதியாகப் போற்றும் போற்றுதலே அன்றோ கடப்பாடு.

செயந்நன்றி :

தம் வறுமையிலே, நோயிலே அல்லலிலே பேணாது அவர்கள் தம்மக்களைக் கைவிட்டிருந்தால், தாம் பட்டுணியும் பசியுமாய்க் கிடந்து கொண்டும் ‘உண் உண்’ என ஊட்டியிராக்கால், தாம் நோய் நொடியில் கிடந்து கொண்டும் மருந்து மாத்திரையென வாங்கி வாங்கித் தாங்கியிரா திருந்தால், உள்ளவை உரியவை இவை உயனப் பாராமல் விற்றும் அடவிட்டும் ஒப்படைசெய்தும் வேண்டும் செலவு வகைகளுக்கெல்லாம் தட்டாது வழங்காதிருந்தால். பின்னே அவர் பெற்றுள்ள பட்டம் எங்கே? பதவி எங்கே? பாராட்டு எங்கே? பரிசு எங்கே? அவற்றை நினைபா மக்கள் வாழ்வும் வாழ்வாகுமா?

அதனால்,

‘‘எந்நன்றி கொன்றாரிக்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’’

எனக் குறள் கூறிற்று.

நன்றி என்பது பொது நலப்பாடு. நல்லவையெல்லா வற்றையும் தழுவிய பொது நிலையது அது. ஒருவன் அறிவ னாக, அறவனாக, கண்டு பிடிப்பனாக, தொண்டனாக, மெய்யனாக, மேலனாக வாழ்வதைக் கண்டு பாராட்டி வாழ்த்துதல் நன்றியாகும். நாட்டில் நல்லது நடைபெற வேண்டும் என்பதற்குத் தன் நெஞ்சந்திறந்து வழங்கும் சான்றே அப்பாராட்டாகும் விரிவலா அறிவினால், நயனிவா உணர்வால் அப்பாராட்டைச் செய்ய உன்னால் இயலாது என்றாலும் தொலைந்துபோ! ஆனால், உனக்குத் தனிநிலை யில் உயிர் கொண்டு வாழ, உயிர்வு கொண்டு விளங்க ஊணே, உடையே, உறைவிடமே கல்வியே, செல்வமே, துணியே, துணையே, உதவியே, ஊக்குதலே எனச் செய்ந் நன்றியை, அந்நன்றியால் வளர்ந்தபிறப்பியான நீ மறந்தால் நின்னினும் கொலைஞன் ஒருவன் இலன்; உனக்குக் கடைத் தேற்றம் என்பது இல்லவே இல்லை என்பதே “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்” என்ற பாட்டாம்.

வறுமை வாட்டல்

இவ்வகையில் பெற்றோர் செய்த நன்றிகள் ஒன்றா இரண்டா? காலமெல்லாம் எண்ணினாலும் கணக்கில் அகப் படுமா? “இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று” என்பாரே வள்ளுவர்? அப்படி எண்ணிக் கணக்கிட இயலாதன்றோ பெற்றோர் செய்த நன்றிப்பாடுகள்.

“குழந்தை தாய்முகம் நோக்கி, தாய் என்முகம் நோக்கி, யான் நின்முகம் நோக்கி வந்தேன்”

என்று காடுவாழ் குமணனைக் கண்டு கவல்கின்றானே புலவன்! அந்த வறுமை தான் பட்ட வறுமையா?

கவிழ்த்த பாணையைத் திறந்து கையை விட்டுக் ‘கஞ்சி இல்வையே’ என்று கதறும் குழந்தை!

சவைத்துச் சவைத்துப் பால் வராமல் குருதி சொட்ட அருந்தும் கைக்குழந்தை!

அழுங்குமுந்தைக்கு மறப்புவி காட்டியும், மதியங் காட்டியும் மறக்கடிக்க முயலும் தாய்!

முற்றத்திற்கும் நடையிட்டுச் செல்ல முடியாமல் முடங்கிக் கண்ணொளி மழுங்கிக் கிடக்கும் பெற்றவன்! இவர்களின் கொடுமையைத் தீர்க்கக் கொண்ட செலவு அல்லவோ அது.

பெற்றோரைப் பேணல்

இவற்றையெல்லாம் அறிந்த அறவாணர் யாது செய்தனர்?

பெற்றோரைப் பேணுதல் மக்களின் தீராக் கடமை எனப் பண்டு தொட்டே வலியுறுத்தி வந்துளர். அவ்வாறு போற்றாரும் இருந்திருத்தல் கூடும். அவர்க்கு அறிவுறுத்தும் வகையாலும் எவருக்கும் வேண்டும் கடமை என்பதாலும் காலந்தோறும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர்.

ஒரு சேரலாதன், “முதியர்ப்பேணிய உதியஞ்சேரல்” எனப் பாராட்டப் படுதல் எத்தகைய பசுமையான செய்தி. முதியர் எவர்? பெற்றோர்; பெற்றோரைப் பெற்றோர்; குரவர் என்பாரும் அவர்.

“செய்தி கொன்றார்க்கு, உய்தி இல்லென அறம் பாடின்று”

என்பதொரு புற நானூற்றுப் பாடல். அது,

ஆன்மடியினை அறுத்த அறனில்வாதவர்க்கும், நல்லியல் மெல்லியல் ஒருத்தியின் கருவைச் சிதைத்தவர்க்கும் பெற்றோர்க்குப் பிழை செய்தவர்க்கும் கடைத்தேற்றம் ஒரு வேளை உண்டாயினும் செய்ந்நன்றி மறந்தவர்க்குக் கடைத்தேற்றம் (உய்தி) இல்லவே இல்லை என்கிறது. அதன் முன்றாம் குறிப்பு,

“குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்”

என்பது. இவ்வடி, பெற்றோரைப்பேண வேண்டும் பெருங் கடமையை வலியுறுத்துவதாகும்.

பாடவேறுபாடு

இப்பாடம் புறநானூற்றுப் பதிப்பிலும், பரிமேழைக்
உரையிலும்,

‘பார்ப்பாரித் தப்பிய கொடுமை யோரிக்கும்’
என மாறியிருத்தலைக் கண்ட சான்றோர் ஆறுமுக நாவலர்,
பரிமேழைக் உரைப்பதிப்பின் அடிக்குறிப்பாக,

‘‘குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்’’
என்பது ரட்டுப்பாடம்’’ என எழுதிக் காட்டினார். குரவரீப்
பேணல் எப்படி மாறிப் போகின்றது—போகவிடப்பட்டது—
என்பதற்கு ஒரு குறிப்பு இது.

ஒளவை சொல்

ஐந்திலேயே அறிதல் வேண்டும் என அறிவிக்க முந்தி
நின்ற ஒளவையார்,

‘‘தந்தை தாய்ப் பேண்’’
என்றார்.

‘‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’’
என்றார்.

இவையும் போதாவென்று,
‘‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை’’
என்றும்,

‘‘தாய்சொல் துறந்தொரு வாசகம் இல்லை’’
என்றும் கூறினார்.

விளக்கம்

‘‘உன்னைப் பேணுபவனே, முன்னே உன்னைப் பேணிப்
போற்றிய தந்தையையும் தாயையும் முந்தி முந்திப் பேணிப்
போற்றுக்’’ என்றது முதலாவது.

‘‘தெய்வம் போற்றும் திருவானனே! உன்னைத் தந்த
தந்தை தாயராம் கண்கண்ட கடவுளை முப்பொழுதும் எப்
பொழுதும் மறனாமல் போற்றி; அப்படிப் போற்றாதலே

அவர்கள் உனக்குக் காட்டித் தந்த தெய்வத்திற்கும் மகிழ்வான செய்தி” என்பதைக் குறிப்பது இரண்டாமது.

“திருமந்திரம் உயர்ந்த மெய்ப் பொருள் நூல்; அருள் நூல்; நெறி காட்டும் நூல்; நீடு வாழ வழிகாட்டும் நூல்; அந்நூலைக் கற்று அந்நெறி நண்ணெறி எனக் கொண்டவனே நீ வாழி! அந்நிலை மட்டும் போதா; உன் தந்தை சொல்லும் சொல்லை அம்மந்திர மொழியினும் மாண்மொழி எனப் போற்றி நட! அதனில் விஞ்சியதொரு மந்திரம் உலகில் உனக்கு இல்லை” என்றது மூன்றாமது.

“உள்ளம் உருக்கும் நூல் திருவாசகம்; தன்னை மறந்த நிலையில் இறைமையில் இரண்டறக் கலக்கச் செய்யும் நூல் அது; அழுது அழுது அவனடி அடைந்த அரும் பெரும் தொண்டர், நெக்கு நெக்குருகி நெஞ்சக் கணகல்லும் நெருப்பிடைப்பட்ட வெண்ணெயென உருகப் பாடிய உணர்வு நூல்தான் அது. அதில் மாறு கருத்தில்லை. அதனைக் கற்று உருகுபவனே, உன் பெற்றதாயைப் பேணிப் போற்றுதலிலே அதனினும் உருகி நின்றல் வேண்டும்; அக்கடமையை என்றும் தவறாதே” என்பது இறுதியது.

இவையெல்லாம் பெற்றவரைப் போற்றிக் காக்க ஏயும் கட்டளை மொழிகள் அல்லவோ!

பேணாப்பழி

இனி, அப் பெற்றோரைப் பேணாமல் பிறரைப் பேணும் ஒருவன் பெருமையும் பெறுவனோ?

“குடந்தையிலே கோதானம் (பசுக் கொடை) புரிந்து கொண்டு, கோவையிலே பெற்றோரைப் பிச்சை எடுக்க விட்டவன்” என்ன பிறப்புப் பிறந்தவனாகப் பேசப் படுவான்?

“ஏதிலாரி ஆரத் தமரிபசிப்பரி பேதை
பெருஞ் செல்வம் உற்றக் கடை”

என வள்ளுவப் பெருந்தகையும் பேசிப் பழிக்கின்றாரி எனின், அந்நீர் வாய் ஓயுமோ?

ஒரு சான்று

தந்தையர் தள்ளாடும் பருவத்தர்; பின்னர் நடையும் ஒய்ந்து கிடையும் ஆணர். அவர்தம் மக்கள் இருவர்; இருவரும் படிப்பில் மேம்பட்டோர்; பணியிலும் சிறந்தோர்; துணையாய் வந்தவர்களும் இணையாய் நிற்கவல்ல படிப்பும் பதவியும் உடையவர். எனினும் என்ன? முதுபெருந்தந்தையைப் பேணவில் கடையர் ஆயினர்!

மூச்சு முடியும் வரை எப்படியேனும் இருக்க வழி வேண்டுமே!

முப்பது நாள் மூத்தவர் வீட்டில்!

அடுத்த முப்பது நாள் இளையவர் வீட்டில்!

அவர்தாம் நடக்க மாட்டாரே! என் செய்வது?

நாற்காலியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு சென்று இவ்வீட்டு மக்கள் அவ்வீட்டில் வைத்து விடுவர்.

அவ்வீட்டு மக்களும் அப்படியே எண்ணிக் கணக்கிட்டிருந்து தூக்கிக் கொண்டு வந்து வைத்து விடுவர்.

மாறி மாறிச் சில திங்கள் நிகழ்ந்த திருத்தொண்டில், மாயாது மாய்ந்து மண்டையைப் போட்டார் கிழவர்!

பெற்றவனை இப்பாடுபடுத்திய பிள்ளைகளை ஊரவர் ஊசி முனையளவாவது மதிப்பரா?

சுற்றம் பேணல்

“சுற்றந் தழாஅல்” என்றே ஓர் அதிகாரம் உள்ளதே திருக்குறளில்! சீலையையும் வேட்டியையும் உடையையும் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டிருப்பதோ சுற்றந்தழாஅல்? உடல் மானம் காப்பவை அவ்வுடையென்றால், உயிர் மானம் காப்பது சுற்றத்தார் சுற்றித் தழுவிக்கொண்டிருக்க வாழும் வாழ்வென்று கூறுகிறதே அது.

“சுற்றத்தால் சுற்றப்பட ஒழுகல் செல்வந்தான் பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்”

பேணாமையின் விளைவு

தாய் தந்தையரை வெளியே தள்ளி விட்டால் ஊர்ப்பழி! மாணக்கேடு!

“முதியோர் இல்லத்திலே சேர்ந்து விடுகிறோம்”

“ஏதிலியர் இல்லத்திலே தங்கி விடுகிறோம்”

“எங்களை விட்டு விடுங்கள்”

என்று கெஞ்சிக் கிடக்கும் மாணப் பெற்றோர், சிவர் படும் பாடு எழுதி முடியாது.

“வீட்டை விட்டு வெளியே நீங்கள் போய் விட்டால், எங்களை எவர் மதிப்பார்? எங்கள் உயிர் போனாலும் சரி, நீங்கள் வெளியே போய் எங்கள் மாணம் போக விட மாட்டோம்” என்று கெடுபிடிகளாக இருக்கும் மக்கள் உளர்.

“நாங்கள் போக வேண்டும் என்றா அடம் பண்ணுகிறோம்; நீங்கள் எங்களைப் படுத்துகின்ற பாடு நாய்படுமா? அந்தப் பாடு படுத்துவதை உங்களால் விடமுடிகிறதா? வாய்க்குச் சுவை வேண்டா; வயிற்றுக்குப் போதும் என்று சொல்ல ஒரு நாளாவது கஞ்சி உண்டா? கந்தை அன்றிக் கட்டத் துணி உண்டா? வீட்டுக்குத் தேடி வருபவரிக்கு வகை வகையாய்ச் செய்து போடுவதைக் கேட்டோமா? வந்தவரிடம் நல்லது பொல்லது என நாங்கள் சொன்னது ஏதும் உண்டா?” என்று குமுறும் பெற்றோர் உரைக்குச் செவிட ராகிச் சிறுமைப்படுத்துவதை, அண்டை அயல் கண்டு சிரியாய்ச் சிரித்தாலும் வீட்டை விட்டுப் போனால் மட்டும் மாணம் போகிவிடும் எனத் தடுப்பவர் எண்ணம் என்ன? ‘இங்கேயே செத்துத் தொலை’ என்பதுதானே!

ஒரு பேரன்

என் இளந்தைப் பருவத்திலே மூன்றாம் வகுப்பிலே படித்து நடித்த குறு நாடகம் ஒன்று.

தாத்தா ஒருவர்;

மகன் ஒருவன்;

பேரன் ஒருவன்;

—ஆக முவர் நாடகம் அது.

தாத்தா மாட்டுத் தொழுவத்தில் இருக்கிறார்; அவர் குடியிருப்பு அதுதான். அவர் உண்கலம்மண்சட்டி. அதனைக் கழுவுகிறார். பேரன் வருகிறான்; தாத்தா செயலைக் காண்கிறான். பாடல் தொடர்கிறது :

பேரன் : “தாத்தா! இந்த மண் ஓட்டைத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவுவதேன்”

தாத்தா : “அப்பா பேரா இதுதானடா அன்னம் உண்ணும் கண்ணமடா”

பேரன் : “வெள்ளிப் பாத்திரம் எத்தனையோ வீட்டில் நமக்காய் உள்ளனவே”

தாத்தா : “ஆமாம் ஆனால் உன்னப்பன் அவற்றை எனக்குத் தரமாட்டான்”

“தரமாட்டாரா? நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”; என்று சொல்லி விட்டுப் பேரன் போய் விடுகிறான். தாத்தா ஒரு கிழிந்த பாயில் படுக்கிறார்; மகன் வருகிறான்.

“ஆகாரம் வேண்டா மோடா

அசட்டுக் கிழப்பயலே

வேகமாய் எழுந்த ஓட்டை

விளக்கி எடுத்து வாடா”

என்று திட்டுகிறான். விரைவாய் எழுந்த தாத்தா, ஓட்டைத் தேடிப் பாரிக்கிறார்; காணவில்லை. அதனால்,

“ஐயையோ ஓட்டைக் காணோம்

யாரோ எடுத்துக் கொண்டார்

வையாதே என் மகனே

வஞ்சமிது யார் செய்ததோ”

என்கிறார். அப்பொழுது அங்கே பேரன் வருகிறான்.

அவன்,

“அப்பா தாத்தாவை வையாதே

அன்னியக் கொடுமைகள் செய்யாதே

ஒட்டை எடுத்தவன் நான்தானே

உனக்கென் றதைநான் வைத்து விட்டேன்”

என்று சொல்லி,

“அப்பா நீயும் ஒரு நாள் தாத்தாவைப் போல் முதியவனாக ஆவாயே! அப்பொழுது உனக்குக் கஞ்சி ஊற்றுவதற்காக இப்பொழுதே உவ்வோட்டை எடுத்துப் பாதுகாப்பாக வைத்துள்ளேன்” என்கிறான். அதைக் கேட்ட தந்தை,

“புத்தி வந்தது நல்ல

புத்திவந்தது;

சத்திய மாய் இப்போதுதான்

புத்தி வந்தது”

என்று கூறித் திருந்தியவன் ஆகிறான்.

இந்நாள் கல்வி

பெற்றோரைப் பேணுதல் வேண்டும் என்பதைப் பஞ்சுமனத்திலே பதியவைக்க வேண்டும் என்னும் அந்நாள் மரபு நிலைப் பண்பாட்டுக் கல்வியையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இந்நாள் இன நல—அறிவு நல—பண்பாட்டு நல—அழிவுகளுக்கெல்லாம் தாயகமாக விளங்கும், அயன்மொழி மழலைக் கல்விக் கொள்ளையடிப்பு நிலையங்களையும் காண்கிறேன். அந்த வள்ளுவக் கிழவர் உள்ளில் சுரந்த சுரப்பு பெற்றோர் இருவரையும் பேணவே இல்வாழ்வான் தலைக்கடன் என்பதைத் தலைப்பிலே முத்திரையிட்டு வைத்ததையும் நினைத்து அப்பெருமகனாரை வாழ்த்துகிறேன்.

தாயரும் தந்தையரும் ஆகிய பெற்றோர் என்று கண்டு கொள்ளத் திருவள்ளுவர் என்ன குறிப்பு வைத்துள்ளார், என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றதா? அவர் ஒரு குறிப்பு மட்டும் வைத்திலர்; இரு குறிப்புகளை வைத்துள்ளார் என்பது முன்னரே சுட்டப் பெற்றது.

ஒன்று, ‘இயல்புடைய’ என்பது; மற்றொன்று ‘நின்றதுணை’ என்பது.

இயல்புடையர் :

பெற்றோர் இயல்புடையவரோ எனின்? அவரே இயல்புடையர் என்க.

ஒரு தலைவன், தனித்ததோர் இடத்தே ஒரு தலைவியைக் கண்டு கொள்கிறான். அவனும் அதன் முன்னரும் மகளிரைப் பாரான் அல்லன். அவரும் ஆடவர் எவரையும் பாராடும் அல்லன். ஆனால், அப்பொழுதெல்லாம் எவரிடத்தும் உள்ளம் சென்று தங்கியதில்லை. உணர்வு ஒன்றியதில்லை. இப்பொழுதோ ஒருவரை ஒருவர் பிரியா உரிமையுடையது கொண்டு, உயிரண்பில் ஒன்றி, “அவனுக்கு அவளே, அவளுக்கு அவனே” என்ற ஒருமை எய்தி விடுகின்றனர்; இந்நிலையை இலக்கண ஆசிரியர் “இயற்கைப்புணர்ச்சி” என்பர். இயற்கையால் கூடிய கூட்டம் என்பதே இயற்கைப்புணர்ச்சி. மேலும் இதனைத் தெய்வப் புணர்ச்சி, ‘கடவுட்புணர்ச்சி, ‘ஊழால் கூடுதல்’ எனவும் அப்பொருள்படவே வழங்குவர்.

தலைவன் தலைவியர் முதற்காட்சியே இயற்கைப்புணர்ச்சி எனப்படுதல், ‘இயல்புடைய’ என்பதனொடு எண்ணற்குரியது. எப்பெற்றோரும் இன்னாரை மகவாக யாம் பெறல்வேண்டும் என்றோ எம் மக்களும் யாம் இன்ன பெற்றோர் வயிற்றில் பிறக்க வேண்டும் என்றோ வேட்கையுற்றுப் பிறந்தாரும் அல்லர்; பிறப்பாரும் பிறப்பிப்பாரும் அல்லர். இயல்பாகப் பிறந்த பிறப்பே எவர் பிறப்புமாம். இயல்பாக மக்கள் மூலவராக இருந்தார் அவர் பெற்றோர் ஆதலால், அவர் இயல்புடையர் எனப்பட்டார்.

நின்றதுணை :

பிறரெல்லாம் ஒரு வேளைக்கோ, ஒரு நாளைக்கோ, குறித்த கால அளவுக்கோ, குறிப்பிட்ட வகைக்கோ பேணத்தக்காரேயாம். அவர்களுக்கு நின்ற துணையர் அல்லர் இவ்வாழ்வர். அவர்கள் “செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து

பார்த்திருப்பான்'' என்பது போல, வரவும் செல்லவும் உரியரேயன்றி நிலைபெறத் தங்கி நீடித்திருப்பார் அல்லர்.

துறந்தாரி முதலிய மூவருக்கும் இவ்வாழ்வான் என்பான் துணை என அடுத்த குறளில் குறித்தாரே அன்றி அவர்க்கு 'நின்ற துணை' என்றாரி அல்லர் என்பது எண்ணல் தகும்.

இனி ஒரே ஓர் ஆவணச் சான்று காட்டல் சாலும்; ஆவணம் என்பது ஆ (ஆசிய-ஆசின்ற-ஆதும்) வண்ணம் (வணம்) ஈதென உரைப்பதேயாம்.

ஆவணம் :

அறுபான் மூன்று நாயன்மார்களுள் அப்பூதியடிகளார் என்பார் ஒருவர். அவர்தம் திருமனைக்குத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் எய்துகின்றாரி. நாவுக்கரசர் மேல் மாறாக்காதலுடைய அப்பூதியார் அவரை அதற்குமுன் கண்டிருந்தாரும் அல்லர். தாமே வரக்கண்டு கொண்ட தளிர்ப்பில் பெருவிருந்தாக்கிப் படைக்கலுற்றார்:

விருந்தில் அமர்ந்த நாவுக்கரசர் வழக்கம்போல உண்ணுமுன் தம் நெற்றியில் திருநீறிட்டுக் கொண்டதுடன் குடும்பத்துத் தலைவராகிய அப்பூதியடிகளார்க்கும் அம்மையார்க்கும் திருநீறு நல்குகின்றார். இதனைக் குறிப்பிடும் சேக்கிழாரடிகள்,

“இயல்புடைய இருவர்க்கும்”

முறைமையாக நீறு நல்கி மக்களுக்கு முறையே, நீறு நல்க அழைத்தமையைச் சுட்டுகிறாரி. இங்கே தாய்தந்தை ஆகிய இருவரையும் “இயல்புடைய இருவர்” என்ற அருமை வள்ளுவர் வழியில் வெளிப்பட்டு, அதனை மெய்ப்பிக்கும் ஆவணச் சான்றாய்த் திகழ்கின்றதாம்.

“தந்தை தாய் என்னும் இருவரையும் இயல்புடைய எனச் சுட்டுகிறார் எனக் கொள்வோம். மூன்றாம் ஒருவர் வேண்டுமே! அவரைப் பற்றிய குறிப்பு என்ன என்னும் வினா எழல் இயல்பே அதனைக் காண்போம்.

மூன்றாமவர் :

‘அம்மூன்றாமவரும் இயல்புடையர் ஆதல் வேண்டும்; நின்ற துணைக்கு உரியவர் ஆதலும் வேண்டும்! அவரையும் சேர்த்து மூவரையும் ஒருங்கு சுட்டுதல் வாய்ப்பினும் நன்றே’ என்பன வெல்லாம் உந்தி எழும்புதல் இயற்கை. அவற்றையும் காண்போம்.

‘மண்ணிலே நிகழும் மணம் விண்ணிலே தீர்மானிக்கப்படுகிறது’ எனப் பிறநாட்டுச் செய்திக் குறிப்புக் காட்டுதல் பலரும் அறிந்தது. ஆனால், ‘ஒன்றுபடுத்தும் ஊழ் ஒன்று உண்டு; பிரித்து வைக்கும் ஊழும் உண்டு; ஒன்றிய ஊழால் தலைவனும் தலைவியும் காண்பர்’ என்கிறார் தொல் காப்பியர். அவ்வியற்கைச் சந்திப்பால் மாறிப்புகுந்து மாறா அன்பால் மனைவியானவள் இயல்பாக ஒன்றியவள் என்பது முன்னரே குறித்தது தானே!

துணைவி :

அவள் எளியளா?

கணவன் உயிர்தளிக்கச் செய்ய வந்த அமிழ்தம் ஆனவன்.

‘உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு அமிழ்தின் இயன்றன தோள்’

எனப்பூரித்துப் புகழ்கின்றானே வள்ளுவக் காதலன்.

ஒரு புலனுக்கு மட்டுமா இன்பம் தருபவள் அவள்!

ஐம்புலனுக்கும் ஒருங்கே இன்பம் செய்பவள் அல்லனோ அவள்!

‘கண்டுகேட்டு உண்டுகிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்தொடி கண்ணே உள்’

என்று விம்மித முறுகிறானே அவ்வள்ளுவக் காதலன்.

‘அறிய அறியத்தான் அறியாதவை எவை என்பது புலப்படும். அதுபோல், சுவைக்கச் சுவைக்கத்தான் இதுவரை சுவையா இன்பம் உண்டு என்பதை இவளால் அறிந்து

‘கொண்டேன்’ என அறிவுக்கு இணையாக இன்பத்துய்ப்பை
இசைக்கிறானே வள்ளுவ இன்பத் துய்ப்பன்.

‘‘அறிதோறு அறியாமை கண்டற்று இன்பம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு’’

‘‘தாமே கட்டிய வீடு; தாமே தேடிய பொருளால்
வந்த உணவைப் பகுத்துத் தந்து உண்ணும் பெருவாழ்வு;
இவ்விருவகை இன்பங்களும் இவளோடு அடையும்
இன்பத்துக்கு ஒப்பானவை’’ என உவமை சொல்லுகிறானே
உயர்ப்புழித் தலைவன்.

‘‘தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு’’

‘‘தாமரைக் கண்ணான் உலகில் அடையும் இன்பத்
துக்கு இணை இல்லை என்பவரே, யாம் விரும்பும்
இம்மெல்லியலாளொடும் அடைகின்ற இன்பத்துக்கு
ஒப்புடையதாகுமோ அது?’’ என உவமை வீறுகாட்டும்
உவகைச் செல்வன் உரைக்கிறானே!

‘‘தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலினை இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு’’

‘‘அமிழ்தம் தந்த அமிழ்து அவள் தந்த குழந்தை; அதன்
கை அமிழ்து; மெய் அமிழ்து; வாய் அமிழ்து; வாய்மொழி
அமிழ்து; அஃது ஊட்டும் உணவும் அமிழ்து; வறிய வாழ்வை
யும் வளமை வாழ்வாக்கும் வாழ்வமுது-வானமுது’’ என்று
புழுமும் அவனும், அவனை உயிராக் கொண்ட அவனும்
திக்கின்றனரே வள்ளுவத்தில் :

‘‘தேனொடு பால்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர்’’

‘‘மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு’’

‘‘குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளா தவர்’’

‘‘அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளவிய கூழ’’

இன்பச் சுரப்பின் இருக்கை மட்டும் தானா அவள்?
அவள் தானே அவனுக்கும், அவன் குடிக்கும், அவன்
புகழ்ப்பேற்றுக்கும் காவல் தெய்வமாக வாய்த்தவள்!

‘‘தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விளாள் பெண்’’

தன் உடலையும் உளத்தையும் உணர்வுகளையும் காக்கிறாள், தன்னைத் துணையாகக் கொண்டவனையும் பேணிக்காக்கிறாள். தக்கோர் புகழும் நற்சொல் தன்னை விட்டுப் போகாது காக்கிறாள். தான் செய்யும் கடமைகளைச் சோர்வில்லாமல் செய்து குடிநலம் காக்கிறாள். அவ்வளவையும் நிறைகாக்கும் காவலால் காக்கிறாள். குடிநலம் குடிமானம் குடிவளம் குடித்தனம் என்பனவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே காக்கும் சாவல் தெய்வமாகத் திகழ்கிறாள்.

வளரும் பயிருக்குக் காலத்தால் சொரியும் வளமழை போல் வாழும் அவள், இருப்பவன் எனினும் இல்லாதவன் எனினும், அவனை உடையவனாகச் செய்பவள் அவள்.

அவன் நிமிர்ந்து நடையிட்டு நடக்கக் காரணமாக இருப்பவள் அவள்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவான் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென் இல்லவள் மாணாக் கடை”

“புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க்கி கில்லை இகழ்வார்முன் ஏறுபோல் பீடு நடை”

இத்தகைய தன்மைகளின் ஒட்டு மொத்த வடிவான அவளைப் பேணல் எவர் கடன்? பிறந்து வளர்ந்த இடம் சூழல் பெற்றோர் ஆகிய எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுப் புகுந்த இடத்திற்கு நம்பிக்கையோடு காலடி வைத்து வந்தவனைப் போற்றுதல் எவர் கடன்?

தன்னை மறந்து, தன் பெயரையும் கூட விட்டுத் தன் வாழ்வை முற்றாக ஒப்படைக்க வந்துள்ள உயிர்த்துணையைத் தாய்குதல் எவர் கடன்? அவளைக் கொண்டவன் கடமையே அல்லவோ!

“உடம்பொடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு”

என்று காதற் சிறப்புரைத்தவன் கட்டாயக் கடமை அல்லவோ அவளைக் காத்தல்!

முடிபு:

ஆதலால், தன்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தாயராம் தெய்வங்களைக் காத்தல் கடமையாவது போலத், தன்னைக்

காத்துத் தன் குடிவழியை விளங்கச் செய்யவந்த காவல்
தெய்வத்தை நிலைபெறக் காத்தலும் இவ்வாழ்வான்
கடமையாம்.

தான் !

தன் தந்தை தாய் துணை என்பார் மூவரைக் காக்கும்
கடமையாளன், தன்னைக் காத்தல் வேண்டாவோ, எனின்
வேண்டும் என்பது தெளிவு தானே! தான் எவளைக் காத்தற்
கடமையுடையவனோ அதே போல், அவள் அவனைக்
காத்தல் கடமையன் என்பதைத் 'தற்கொண்டாற் பேணி'
என்பதில் சொல்லியது அறிந்தோமே! அன்றியும்,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான்
என்றாங்கு.

ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை”

என்னும் குறளில் தன்னைக் காத்தலும் அவன் கடமையாகச்
சுட்டுகிறாரே வள்ளுவர். அவனைக் காத்துக் கொள்ள
வில்லை என்றால், அவன் எவரைத்தான் காக்க வல்லான்?
தன்னைக் காவாமல் சுமையாகப் பிறர்க்கு ஆகி விடுபவன்
எவனும் பிறரைக் காப்பவன் ஆக முடியுமா?

எந்த மூவரைக் காத்தல் முதற் கடனோ அதனை
வலியுறுத்தி, அதன்பின் அவரோடும் கூடிக் காக்கஉரியாரைத்
துறந்தார், துவ்வாதார் (உண்ண வசையின்றி மாணங்கருதி
வீட்டுள் ஒடுங்கிக்கிடப்பவர்) இறந்தார் (இரப்புப் பெற்றே
னும் வாழவேண்டும் என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறிய
இரவலர்) தென்புலத்தார் (உலகுக்கு நலஞ்செய்ய வல்ல
விளங்கும் அறிவினர்), தெய்வம் (முனிவர்), விருந்தினர்,
ஒக்கல் (சுற்றத்தார்), என்பாருடன் தன்னையும் 'தான்'
பேணிக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை மறவாமல் முறை
பெறக்கூறினார் என்க.

பெற்றவர் முண்கலும் மனையவள் எதிரிடையும் உள்ள
வீட்டில் விருந்தேனும் பிறரைப் பேணவேனும் கூடுமோ?
அம்மூவரைப் பேணிக் காவானைப் பொருட்டாக எண்ணி
அவனையும் அவன் சார்பாக வந்தவரையும் அவர் பேணல்
இயல்பாக அமையுமோ? பேணிப் போற்றும் தலைவனுக்கும்
கூடப் பெருமாறாம் துணை வாய்த்து விடல் இல்லையா?
அத்தகையனைப் பேணாமலும் போய் விட்டால் பேயாட்டம்
போட நேராதோ? அதனால் அல்லவோ,

“செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம் புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்”

என உழவகீ கிழவன் வழியே, இல்லக்கிழவன் கடமையை
வள்ளுவக் கிழவனார் கூறினார்,

நிலத்திற்கு உரியவன் நாள்தோறும் நிலத்திற்குச்
சென்று செய்வன செய்யாது சோம்பியிருந்தால் அந்நிலம்,
கணவன் பேணுதலைப் பெறாத மனையாள் போல் வெறுப்
புற்றும் பயன் தராது போய்விடும் என்பதிலே கணவன் தன்
மனைவியைப் போற்ற வேண்டிய கடமையை வெளிப்பட
வலியுறுத்துகிறார் அல்லரோ!

ஆவணம் :

இனி இம்முவரையும் குறிக்கும் ஆவணச்சான்றும்
உண்டோ எனின், உண்டு என்பதைக் காட்டுதும் :

சிலம்பு விற்பதற்காகப் பூம்புகாரை விட்டு மதுரைக்குக்
கண்ணகியுடன் வந்த கோவலன், மாதரியின் இல்லத்தில்
கண்ணகியைத் தங்க வைத்து விட்டு, மதுரை மாநகரத்துள்
செல்ல முனைகிறான். அம்முனைப்பின் போது அவன்றன்
முன்னாள் செய்கைகள் எல்லாம் நினைவில் முட்டி வாய்ச்
சொற்களாக வெளிப்படுகின்றன.

“சிறிய பருவத்திலேயே பேரறிவு படைத்தவளே, என்
தாய் தந்தையர் கட்டளை வழியில் நின்று அவர்களைக்
காக்கும் கடமையைத் தவறினேன்; அம்மட்டோ, உன்னைப்
பேணுதலையும் ஒழிந்து எவ்வளவு சிறுமையனாக நடந்து
கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு சிறுமையனாகவும் நடந்து
கொண்டுள்ளேன். இத்தகைய என்ணையும் மதித்துப் புறப்
படு’ என்ற அளவில், தடையென ஒரு சொல்லும் சொல்லா
மல் புறப்பட்ட நீ; எத்தகு பெருஞ் செயலைச் செய்துள்
ளாய்” எனப் பலப்பல கூறித் தன்னிலைக்கு இரங்கினான்.
இவ்விரகீக வரிகளுள்,

“இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்
சிறுமுதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையும் செய்தேன்”

என்னும் ஈரடிகள், மூவர் இவர் என முகங்காட்டி விடுகின்
றனவாம்.

இருமுது குரவராம் தாய் தந்தையர்; சிறுவயதிலேயே
பேரறிவுக்கு உறைவிடமாகிய அத்துணைவி ஆகிய மூவரை
யும் குறிப்பிடுதல் அறியின் இளங்கோவடிகள், ‘இயல்புடைய

மூவர்' இவரென்று காட்டிய முதல் உரையாசிரியர் என்பது விளங்கும்.

வ. உ. சி:

பின்னே வந்த உரையாசிரியர்களுள் 'தாய் தந்தை தாரம்' என மூவரைச் சுட்டியவர், இந்திய மண்ணுக்குத் தம்மை முற்றாக ஈகம் செய்த பெருந்தகு தொண்டர் வ. உ. சிதம்பரனார் ஆவர். அவர் எவ்வாற்றால் இப் பொருள் கண்டார் என்னும் குறிப்பு வாய்க்கவில்லை எனினும், அப் பொருள் தகுபொருள் என்பதைச் சேக்கிழாரும், இளங்கோவும், வாழ்வியல் வள்ளுவமும், வழக்காரும் மெய்ப்பித்தல் போற்றிக் கொள்ளத் தக்கனவாம்.

மேலாய்வு :

இனி, இம்மூவரைப் போற்றலின் இன்றியமையாமையைக் காணலும், அவர்கள் ஒத்துப் போகும் நிலையில் குடும்பத்துக்கும் குழகாயத்திற்கும் உண்டாகும் நலங்களையும் காணலும் வேண்டும்.

பெற்றோரைப் போற்றுதல் செய்ந்நன்றிக்கடன் என்பது மட்டுமன்று. முதியவர்கள், குடும்ப வளமானவர்கள் என்பதை உணர்தலும் வேண்டும்.

வாழ்வில் தழும்பேறிய முதியவர் வழிகாட்டுதல் ஒரு குடும்பத்திற்கு உள்ளது என்றால், அது எவ்வளவு பேறு பெற்றது!

இருவரும் பணிக்குச் செல்லும் குடும்பங்களில் பெற்றோர் இருந்து குடும்பத்தைக் காத்தல் இயல்பாகக் கிடைப்பதா?

பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும், ஆடல் பாடல் காட்டவும், படிப்பைக் கண்காணித்துக் கொள்ளவும், வீடு தேடி வருவாரை முன்னின்று, கண்டு செய்வன செய்து விடுக்கவும் பெற்றோர்கள் போலும் பெருவாய்ப்பு இருத்தல் எத்தகும் உயர்வுடையது?

நம்பிக்கையான வீட்டுக் கண்காணிப்பானரும் காவலரும் அப்பெற்றோர்கள் போல் எவரே வாய்ப்பாரி?

சில பெற்றோர்கள் வயதால் வளர வளரப் பண்பாலும் தொண்டாலும் உயர்ந்து உயர்ந்து செல்கின்றனரே!

குடும்பத்தின் புகழ் வரவுப் பொருளாகவும் அல்லலோ அவர்கள் இருக்கின்றனர்!

பிஞ்சியிலே புளியங்காயின். தோலும் சதையும் ஒட்டிக்
கிடப்பது போல இளமைப்பருவத்தில் பற்றுதலின் ஒட்டிக்
கிடந்தவரும்,

அப்புளியங்காயின் ஊதைக் காய் நிலையிலே தனித்தனி
முயன்று பிடிக்கத் தக்க அமைப்புப் போல நடு வயதில் இருந்த
வரும்,

அப்புளியங்காயின் பழ நிலையில் விதையும், சதையும்
தோலும் தனித்தனி ஒட்டுப் பற்றற்று நிற்பது போல
முதுமைப் பருவத்தில் பற்றற்று வாழும் பெருந்தகையார்.

வாழ்வாரி குடும்ப வாழ்வாய் வழிகாட்டியாய்த் திகழும்
வாய்ப்பு அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே அல்லவோ!

பணிக்குச் செல்வாரும் பள்ளிக்குச் செல்வாரும் தடை
யற்றுக் காலத்தின் கவலையற்றுச் செல்லும் வகையில்
வேண்டும் உதவிகளை யெல்லாம் செய்து, அக்கடமைகளை
நிறைவேற்றிய பின்னர்த் தமக்கு வேண்டுவனவற்றைப்
பார்த்துக் கொள்ளவல்லராய்ப் புத்தம் புது நாவுக்
கரசாய்த்—தாயுமானவராய்—வள்ளலாராய்த் தெரேசா
அன்ணையராய்த் திகழ்கின்ற பெற்றோர்களைப் போற்றிக்
காத்தலிலும் தெய்வ வழிபாடு என்னதான் உண்டு?

வயதேறிய நிலையில் வாயடக்கம், நாவடக்கம், மன
ஆடக்கம் என்பன இல்லாத பெற்றோரும் உளர் என்பது
கண்கூடு. வெள்ளரிப் பழம் முதிர்ந்த நிலையில் வெடிப்பது
போல வெடித்துப் போகின்றவர் அவர்!

சிவர்தம் இளஞ் செல்வாக்கையும், பதவிச் செருக்கை
யும், பணப் பகட்டையும், ஆட்சிப்பாட்டையும் ஓய்வு
பெற்ற பின்னரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அவை கிட்டா
நிலையில் சரவெடி போல வெடிப்பவராக உளர் என்பதும்
உண்மையே!

கால நிலையறியாராய்க் காலம் காலமாகத் தம் காலத்
தையே முன் வைத்துக் கண்முடித்தனத்தின் வடிவாக
இருப்பாரும், எவரோடும் ஒட்டாது தாம் எண்ணுவதே
தக்கதெனக் கொண்ட மனநோயராக உழல்வாரும்
இருக்கவே செய்கின்றனர். இத்தகையரைப் பேணிப்
போற்றுவாரும் இல்லாக்கால், அவர்கள் குழுகாய்ப் பார
மானவராகி விடுகின்றனர். இரு சாராரும் அறிவறிந்து
ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு வாழும் நிலை
உண்டாயின் குடும்ப வாழ்வும் முதியர் வாழ்வும் நாட்டு
நலமும் ஒருங்கே சிறந்து விளங்கும்.

பெண்டிர் நிலை :

ஆண்வல்லாண்மை, உலகத் தோற்ற நாள் முதல் இருந்தே வந்துள்ளது. பெண்ணைத் தெய்வமெனப் போற்றுவவரும் மனைவியை மதித்து நடத்துதல் அரிதாகவே அமைந்துள்ளது.

குழந்தைப் பருவத்தில் கண்ணாக மணியாக இருந்த பெண் பிறப்பு, முதுமையில் தாயாக தெய்வமாக அமையும் பெண் பிறப்பு, மனைவி நிலையில் மட்டும் மதிக்கப்படாது ஒழிகின்ற தென்றால் 'பார்வையில் குற்றம் உண்டு' என்பது தெளிவாகவே தெரிகின்றது.

முப்பாலிலும் முறையே "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்?" "பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில்" "பெண்ணே பெருமை யுடைத்து" என்று முழங்கிய இம்மண்ணும் பெண்ணைப் படுத்தியுள்ளதும் படுத்தி வருவதுமாம் கண்ணராவி நிலையை நோக்க மென்மனம் தாங்காது! வன்மனமும் அசையவே செய்யும்!

"பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசும் திருநாட்டில் மண்ணடிமை தீராது"

என்பது பொய்யாத மொழியேயாம்!

வெளிவாழ்வில் பீடும் பெருமிதமும் மிக்கவனாக விளங்கும் கணவன், வீட்டு வாழ்வில் மெல்லியன்தண்ணியன் உயிரனாக இருத்தலையே ஒரு பெண் பேறாகக் கருதுகிறாள்.

அவன் வன்கண்ணனாக இருப்பின் அஞ்சி அஞ்சியே அடிமையாகி விடுகிறாள். அவள், பெறும் பிள்ளைகள் முரடராகவும் போய் விடுகின்றனர்.

கற்ற பெண்டிரும் விடுதலை யுற்றார் அல்லர். அவர்களுக்கும் அடிமை நிலை மாறவில்லை. அவர்களுள் சிலர் ஆடவரை அடிமையாக்குதல் நோக்கராகவும் உள்ளனர். எவரடிமையும் குடும்பத்திற்கு நலமாகாது என்பதாலேயே திருவள்ளுவர்,

"வாழ்க்கைத் துணை நலம்" என்றார். 'துணைவன்' என்றோ, 'துணைவி' என்றோ சொல்லாமல் 'துணை' என்ற அருமை எண்ணிக் கொள்ளத் தக்கதாம்.

ஆண்கள் படுத்தும் அடிமை நிலையிலும் தம்மைத் தாமே அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளும் ஓரியல்பும் பெண்டிரிடம் உண்டு. அதற்குக் கற்றவர் கல்வார் என்னும் வேற்றுமை கூடப் பெரிதும் இல்லை. அது அணிகணங்களிலும் பட்டாடைகளிலும் வைக்கும், 'பற்றுமை' யாகும். சிலரிக்குப் பற்றுமை

என்ற அளவும் கூட இன்னி 'வெறி'யே உள்ளது. அதன் விளைவு என்ன?

சிந்திக்க :

தங்கத்திற்கு ஒரு பெயர் 'பறி' என்பது. அத் தங்க அணிகலம் அணிந்ததால் எத்தனை பேர் தம் காதை, கையை, கழுத்தை அறுக்க இடமாகியுள்ளனர்? எத்தனை பேர்கள் அணிகலங்களால் கொலைக்கு ஆட்பட்டுள்ளனர்? அவற்றைக் கழுத்திலே கையிலே காலிலே பூட்டல் 'தங்கவிளக்கு' என்பதை அன்றி 'உரிமைச் சீட்டு' என்று சொல்லமுடியுமா? தான் விரும்பினாலும் விடுதலை பெற முடியாத 'அடிமைச் சீட்டே' அணிகலங்கள் என்பதையும் மகளிரீ நினைப்பின் அவர்கள் உரிமைப்பிறப்பாக உயர வழியுண்டாம். சிந்திப்பார் சிந்திக்க! செயலில் இறங்குவார் இறங்குக!

நிறைவுரை :

நாளைக்கு மூவேளையோ பல வேளையோ உண்பதும் குடிப்பதும் போன்றதா திருமணம்? வாழ்வில் ஒரோ ஒரு முறை நடக்கும் அது எவ்வளவு உயர்வுக்கு உரியது!

“நிழலின் நீங்கா என்வெய்யோள்”

எனத் தன் மனைவியைப் போற்றும் தலைவனும்,

“வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே”

எனத் தன் துணைவனை நயக்கும் தலைவியும்

“உயிர்பகுத்தன்ன மாண்பினராய்”

“இருதலைப்புள்ளியின் ஒருயிராய்”

விளங்கும் நிலையில் பெற்றோரும் சுற்றமும் மக்களும் பூரித்துப் போற்றும் “துணைமலர்ப்பிணையலாக” என்றும் திகழ்வார். இவற்றை எண்ணியே வாழ நூல் செய்த வள்ளுவர் தம் அறநூலின் தொடக்கப்பாடலில்,

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை”

என்றார்.

“இல்லற வாழ்வு வாழ்பவன் இயற்கைத் தொடர்பால் அமைந்த தாய் தந்தை மனைவி என்னும் மூவர்க்கும் நல்வழியில் நிலைபெற்ற துணையாவான்” என்பது இப்பாடலின் திரண்ட பொருளாகும்.

இவ்வரிசைச் சுவடிகள்

தக்கார் தகவிலர்

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா

அல்லல் அருளாள்வார்க்கு இல்லை

இல்வாழ்வான் என்பான்

தென்புலத்தார் தெய்வம்

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல்

ஊழிற் பெருவலி யாவுள

செய்க பொருளை

ஐந்தபித்தான் ஆற்றல்

அன்பிலார் எல்லாம்